

XX TAVALINE PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Jr 38:4-6.8-10)

Lugemine prohvet Jeremia raamatust:

Neil päevil, kui kaldealased olid vaarao sõjaväe eest Jeruusalemma maha jätnud, ütlesid kuninga ametikandjad kuningale: “See mees – Jeremia – tuleb hukata, sest ta teeb oma sõnadega jõuetuks need sõjamehed, kes siia linna on alles jäänud, ja laseb lõtvuda kogu rahva kätel. Tema ei otsi sellele rahvale rahu, vaid õnnetust!” Ja kuningas Sidkija vastas: “Vaata, see mees on teie meelevaldas ja kuningas ei suuda teha midagi teie vastu.” Ja nemad võtsid Jeremia kinni ja heitsid ta kuningapoeg Malakia kaevu, mis asus vahtkonnaõues. Nad lasid Jeremia kõitega alla. Kaevus ei olnud vett, oli ainult muda, ja Jeremia vajus mudasse. Aga etiooplane Ebed-Melek, üks kuninga õukondlaste hulgast, ütles kuningale: “Minu isand ja kuningas, need mehed on kurja teinud prohvet Jeremia vastu, kui nad ta kaevu heitsid, et teda seal surnuks näljutada, sest linnas ei ole enam leiba.” Siis andis kuningas etiooplasele Ebed-Melekile käsu prohvet Jeremia kaevust välja tõmmata, enne kui ta sureb.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 40:2-3. 4. 18 R: 14b)

R: Issand, rutta mulle appi.

Pikisilmi ma ootasin Issandat

ja ta tuli mulle appi ning võttis mind kuulda.

Tema tõmbas mind välja õuduse august ja porimülkast,
seadis mu jala kindlale kaljule ja muutis kindlaks mu sammu.

R:

Tema seadis minu suhu uue laulu,

kiituselaulu meie Jumalale.

Paljud näevad seda ja kummardavad aukartuses
ning hakkavad lootma Issanda peale.

R:

Ma olen vilets ja vaene,

aga Issand kannab minu eest hoolt.

Sina oled minu abimees ja päästja.

Mu Jumal, ära viivita.

R:

(Teine lugemine He 12:1-4)

Lugemine kirjast heebrealastele:

Heitkem enestelt kõik koorem ja patukütked ning jookskem püsivusega meile määratud võidujooksu. Vaadakem üles usu Alustajale ja Täidesaatjale, Jeesusele, kes ei hoolinud häbist ja sai osa ristilöömisest temale seatud rõõmu asemel. Aga nüüd on ta istet võtnud Jumala troonist paremal pool. Mõelgem siis temale, keda patused on nii raskelt taga kiusanud, et te ei läheks tuimaks ega kaotaks julgust. Sest vereni välja ei ole teie veel patu vastu võidelnud. See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 17:17ba)

Halleluuja. Issand, Sinu Sõna on tõde, pühitse meid oma tõega. Halleluuja.

(Evangeelium Lk 12:49-53)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Jeesus ütles oma jüngritele: “Tuld olen ma tulnud viskama maailma üle, ja ma tahaksin, et see oleks juba süttinud! Ristimisega peab mind ristitama, ja ma olen rõhutatud, kuni see pole veel lõpule viidud. Kas arvate teie, et ma olen tulnud maailmale rahu tooma? Ei, ütlen ma teile – mitte rahu, vaid riidu, sest nüüdsest peale saab viie majaelaniku vahel lahkmeel valitsema. Kolm on kahe vastu ja kaks kolme vastu. Isa on poja vastu ja poeg isa vastu. Ema tütre vastu ja tütar ema vastu. Ämm minia vastu ja minia ämma vastu.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, katoliku kiriku vana liturgia kohaselt ütleb lugeja missalugemiste järel ladina keeles: “Verbum domini” – “See on Jumala sõna”, või evangeeliumi järel: “See on Issanda sõna”. Rahvas vastab seepeale alati: “Deo gratias” – “Tänu olgu Jumalale”.

Uue rahvakeelse liturgia kohaselt võib aga evangeeliumi järel öelda ka: “See on meie Issanda

Jeesuse Kristuse evangeelium”, või siis: “See on meie Issanda Jeesuse Kristuse rõõmusõnum”... Paraku vahel võib selle sõnumi rõõmsaks nimetamine kõlada musta huumorina – seda näiteks siis, kui loetud evangeeliumilõik kõneleb koletumast maailmalõpust või Jumala hirmsast karistusest patustele. Sel puhul oleks ettelugejal siis pigem asjakohane öelda: “Üldsegi mitte nii rõõmus sõnum meie Issanda Jeesuse Kristuse evangeeliumist”. Kuid Jumala koguduse liikmetena tuleks meil ka sel puhul vastata: “Tänu olgu Jumalale”. Sest siis, kui me oleme kord kõik karistused oma pattude eest ära kandnud, on meil lootust saada näha Jumala palet. Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, Apostlite tegude raamatut lugedes mõistame hästi Jeesuse sõnade tähendust: “Kas arvate teie, et ma olen tulnud maailmale rahu tooma? Ei, ütlen ma teile – mitte rahu, vaid riidu, sest nüüdsest peale saab viie majaaniku vahel lahkmeel valitsema.” Pärast Jeesuse ristilöömist, mis lunastas maailma patu, ja tema aulist ülestõusmist algas tema jüngrite kannatuste rada. Diakon Stefanus visati kividega surnuks, peagi tapeti Jeruusalemmas ka apostel Jaakobus. Lahkmeel uue õpetuse pärast võis ilmned lausa perekondade keskel ja põlvkondade vahel, nagu Jeesus oli seda ette kuulutanud: “Isa on poja vastu ja poeg isa vastu. Ema tütre vastu ja tütar ema vastu. Ämm minia vastu ja minia ämma vastu.”

Kuid aeg läks, ja kristlaste tagakiusamised said läbi; täpsemalt, kui kristlus oli muutunud valdavaks religiooniks ja valitsejad olid usu vastu võtnud, siis hakati taga kiusama paganaid. Evangeeliumist loeti aga jätkuvalt Jeesuse sõnu maa peale heidetavast tulest ja lahkmeelest. Kui kristlasi keegi enam otseselt ei ahistanud, siis hakkasid mõned usklikud end ise nii öelda “taga kiusama” – nad läksid kõrbesse, et seal end proovile panna, pühenduda erakuna paastumisele ja palvele ning püüda rasketes tingimustes ellu jääda.

Kuid vähehaaval tõusis lahkmeel ka kristlaste hulgas. Nad hakkasid küsima, kas Jumal on ainus või kolmainus, kas Jeesus oli inimene või Jumal, kas püha päeva tuleb pidada laupäeval, nagu oli kombeks varem, või tuletada uus püha päev Jeesuse ülestõusmisest. Poolehoidjaid leidis kõikidele variantidele. Taas oli nii mõnelgi pool tüli majas ja vastuolude rindejoon ei jooksnud mitte riikide, rahvuste või perekonna piire mööda, vaid läbis neid kõiki.

Armsad õed ja vennad, kui inimene saab kristlaseks, siis kannab teda sageli lootus, et kui ma nüüd olen usklik ja täidan Jumala seadust, siis muutub kõik heaks: ärajooksnud koer tuleb tagasi ja lahutatud abikaasaga õnnestub ära leppida, haigused ja muud õnnetused jäävad kaugele. Ei, kahjuks nii lihtsalt see ei lähe, sest Jumal laseb vihma sadada nii õigete kui patuste peale. Kristlastena võime jätkuvalt sattuda naerualuseks suurele osale ühiskonnast, ja samas võib meis endis kujuneda

halvakspanu nende vastu, kes ei usu täpselt niimoodi nagu meie.

Usklikuks saamise mõte ei ole aga selles, et edaspidi õnnestuks meil kurja saatust vältida, vaid hoopis selles, et suuta oma saatust taluda, et õppida mõistma oma elu eesmärki ning olla kooskõlas oma Jumalast antud olemusega. Kui me usume, et Jumal on meid loonud, siis me elame temale, ja kui tema on pannud meie teele takistused, siis teame, et neid ületades teenime teda – ja samas hoolitseme ka omaenda hinge päästmise eest. Kuid ikkagi oleks mõistlik läbi tunnetada, et keskendumine Jumala teenimisele on ülevam kui muretsemine pelgalt omaenda hingeõndsuse pärast.

Mõelgem sellele, mida on öelnud püha Teresa Avilast: “Ära lase end millestki segada; ära lase end millelgi hirmutada. Kõik on mööduv. – Ainult Jumal ei muutu. Kannatlikkuse kaudu saavutad kõik. See, kellel on Jumal, saab aru, et ta ei vaja enam midagi; Jumalast üksi on küllalt.” Aamen.